

הנזֵא:
עם מי
לא מדברים

שבועון הילדים של 'משמרת השלום'

מס' 71
★
אחרי-קדושים
אייר פ"ה

נְשִׁהֶסְבִּיבָה מִתְאַיָּמָה אֶת עֵצְמָה

שְׁקֵט... מְאַרְגְּנִים!

הַעֲבֹדָה הַתְּקַדְמָה בְּקֶצֶב מְהִיר וְכַמְעַט לֵאלֹמִים. שׁוּרוֹת-שׁוּרוֹת שֶׁל כְּסָאוֹת נִצְבּוּ כְּחִילִים סְבִיב הַשְּׁלֶחֶנוֹת, הַמְּכַסִּים כָּלֵם בְּמַפּוֹת קְטִיפָה בְּגִנּוֹן כָּחַל עֵמֶק.

"עֲכָשׁוּ הַכֵּלִים", לַחֵשׁ יְהוּדָה. הוּא חֶלֶק לְכָל אֶחָד סוּג אַחֵר שֶׁל כָּלִי: צִלְחוֹת, מִזְלָגוֹת, כּוֹסוֹת וְכַפּוֹת, וְלִקְחַת בְּעֶצְמוֹ אֶת הַמַּפְּיוֹת הַצְּבָעוּנִיּוֹת. בְּלִי אִמּוֹר וְדִבְרִים חֲלָקוֹ הַיְלָדִים אֶת הַכֵּלִים לְפִי מִסְפֵּר הַכְּסָאוֹת, מַחֲכִימִם זֶה לָזֶה וְהַגִּיבִים מִהַתְּפַקִּיד הַחֲשׁוּב. אִט אִט קֶבֶל הָאוֹלָם מֵרָאֵה חֲגִיגָה בְּעֵת הַתְּחִיל יְהוּדָה לֵאחֲרָיו מְנַשֵּׂי דָג מְלֻחַ בְּמִטְבָּח, וְהַיְלָדִים נִעְמָדוּ הֵכֵן לְקֶבֶל מִמֶּנּוּ מְנַשִּׂים מְלֵאִים כְּדִי לַחֲלֹק אוֹתָם עַל הַשְּׁלֶחֶנוֹת.

תוֹךְ כְּדִי שִׁיְהוּדָה טוֹרֵם עַל מִנֵּשׁ הַדָּגִים הָרָאשׁוֹן, הוּא אִמּוֹר לִיְלָדִים בְּקוֹל נְמוּן: "אַתֶּם חֲרוּצִים וְעוֹשִׂים עֲבֹדָה טוֹבָה. אֲבָל, כָּאֵן הוּא נִעְצֵר וְהַסְתַּכֵּב אֲלֵיהֶם

הַיְלָדִים נִכְנְסוּ לְאוֹלָם בֵּית הַכְּנֶסֶת כְּדִי לַעְזֹר בְּעִרְכֵּית הַשְּׁלֶחֶנוֹת לְקִבְּלָתָהּ הַקְּדוּשָׁה הַחֲגִיגָה שֶׁיִּשְׁכַּרְךָ בְּעוֹד שְׁעָה קֹלָה. יְהוּדָה, הַבְּחִיר הָאַחֲרָאִי, קֶבֶל אֶת פְּנֵיהֶם. הוּא הִיָּה בְּאֻמְצֵעַ לְפָרֵס מִפֶּה עַל אֶחָד הַשְּׁלֶחֶנוֹת הָאֲרָכִים. כְּשֶׁרָאָה אוֹתָם נִכְנְסִים, אִוְרוֹ פָּנָיו. הוּא לַחֵשׁ: "טוֹב שְׁבָאֲתָם!", סִמּוֹן לְזֹאכֵי שִׁיתִּיבֵב בְּצִדוֹ הַשְּׁנִי שֶׁל הַשְּׁלֶחֶן וְיִתְפֹּס אֶת הַמִּפְּהָ הַמִּתְנַלְנֶלֶת. אֶת מוֹשֵׁי וְאַיִצִּיק הוּא הִפְנָה בְּלַחֵשׁ אֶל הַשְּׁלֶחֶנוֹת הָאֲחֵרִים, עֲלֵיהֶם כָּבֵר הִיָּתָה פְּרוֹסָה מִפֶּה, וְאִמּוֹר בְּקוֹל שְׁקֵט: "קַחוּ כְּסָאוֹת מִהַעֲרָמוֹת בְּצִד וְשִׁימוּ כְּמָה שֶׁמִּצְלִיחַ לְהַכְנִס בְּכָל צִד, אַחֵר כֵּךְ נִעְבֵּר לְכָלִים הַחֵד-פְּעֻמִּים". אִיִּצִּיק וּמוֹשֵׁי הִנִּיחוּ בְּלִי לומר מִלָּה וּמִהָרָו אֶל הַכּוּוֹן. "אַיִצִּיק", לַחֵשׁ מוֹשֵׁי תוֹךְ כְּדִי הִלִּיכָה מִהִירָה אֶל עֲרָמוֹת הַכְּסָאוֹת שֶׁבְּקֶצֶה הָאוֹלָם, "לָמָּה צְרִיכִים לְדַבֵּר בְּשִׁקֵּט?" "לֹא יוֹדֵעַ", עֲנָה לוֹ אִיִּצִּיק בְּקוֹל מִהָסָה.

זה הכל! אבל אתם יכולים לדבר כרגיל!"

בעת כלם חיכו, ובהסוס החלו מנביהם את קולם אט אט. תוך כדי שהמשיכו לארגן את האולם, לקחו כמה רגעים טובים עד שהרגישו בנוח לדבר בקולות

רגילים. אז האולם כבר התמלא בקמתפלים שונקסו ונהנו מעריכה יפה שבלי שום סבה של ממש, התרחשה בשקט מחלט...

בני אדם מתאימים את עצמם לזולת

מדוע הנמיכו איציק, זאבי ומוישי את קולם, כששמעו את יהודה מדבר בלחש?

זהו טבע שהשם טבע בבני האדם: להתאים את התנהגותם לסביבה שלהם. בשבוע שעבר שאלת שאלה חשובה מאד,

האם ההתחזקות שלי תעזר שגם החברים שלי לא ידברו לשון הרע? קשה להיות היחיד שמקפיד כאשר בסביבה לא שומרים כל כך...

אז אני רוצה לגלות לך את הסוד: גם אם החברים שלך לא ישקיעו בשמירה על לשונם כמון, בלי לשים לב הם יהיו משפיעים ממך. עצם העבודה שאטה שומר על לשונך מדבור אסור ועל אונן משמיעה אסורה, תגרם בעזרת השם שכל הסובבים שלך יתאימו את עצמם אליך. כן, זהו טבע הבריאה. פתאום פחות ידברו אתך לשון הרע. זה לא יקרה ביום וגם לא ביוםמחר, אבל לאחר תקופה בה החברים תרגלו שאטה ילד ששומר על לשון, ילד שמדי פעם מעיר "אולי לא כדאי לדבר על זה? אולי זה לשון הרע?", ילד שמחמיא

בתמיהה, "סתם, אם מתר לי לשאל, למה אתם שקטים כל כך? בדרך כלל כשילדים באים לעזר זה בקריאות קולניות, צעקות וצחוק... מה נשתנה?"

הילדים הביטו זה בזה בתמהון. "אתה אמרת!" ענה זאבי ראשון. "כלומר - לא אמרת, אבל..." איציק נחלץ לעזרתו של זאבי הנבון והשלים את המשפט: "אתה בעצמך דברת בלחש..." הוסיף: "חשבנו שכן צריך להיות באמת לא הבנו למה..."

לשמע הדברים, פרץ יהודה בצחוק. לא, הוא לא צחק בקול. הצחוק שלו היה שקט, קטוע, חורק כזה... בעצם, הוא היה פשוט צרוד!

בין פרצי הצחוק אמר יהודה: "אני צרוד היום,

חידה:

כלל גדול מפרסם וידוע
על איך נתיחס לחבר ולרע
נתאמץ לקיים את זו המצוה
כמו שלעצמנו נותנים אהבה
מה המצוה?

ומחפש צד זכות בכל אחד, לאחר תקופה כזאת הם כבר יכירו אותך וידברו אתך רק דברים מהסוג שאתה אוהב לשמע!

אפשר לקחת לזה דגמה מתחומים נוספים:

חבר שלי, שימי, מתענג מאד במוזיקה. ממילא כשיוצא דיסק חדש, או כשמתחילים לשיר שיר חדש בהתננות, ילדים יודעים שהוא הכתבת המתאימה לשוחח עמו על זה.

אם הם יבואו אלי לדבר אתי על הדברים האלה, אני לא אהנה (וגם הם לא!) סתם - פשוט כי אני מתמצא ואני מתענג בתחום המוזיקה! אתי באופן טבעי ידברו על דברים אחרים.

בדיוק כן, כשיש בכתה ילד רכלן חס ושלום, ילד שרגיל 'לטחון' ספורי לשון הרע ומתענג תמיד מי רב עם מי, עד כמה הוא והוא עדין חברים, על מי צעק המנהל, ומי בדיוק אשם ב... - באופן טבעי כשילדים נמצאים בסביבתם, הם עלולים לחפש מיד משהו 'מענין' מהסוג הנורא הזה, כדי לספר לו.

לעמת זאת אתך - בכל שהחברים יתרגלו

ויבינו שאתה ילד חזק בשמירת הלשון, פחות ידברו אתך לשון הרע. יספרו לך דברים אחרים, מענינים לא פחות, ומהננים באמת.

ככה זה: מי שלוחש - לוחשים אתו. מי שמרכל - מרכלים אתו. ומי ששומר לשון - שומרים אתו.

תחשב כמה טוב יהיה! ככל שיותר ילדים יהיו חזקים בשמירת הלשון, לא יהיה עם מי לדבר לשון הרע בכתה! כל האוירה תהיה של שמירה!

רגע!

אני קצת חושש, אולי אם אשמוע על הלשון לא אצליח להיות ב'מרכז הענינים'...

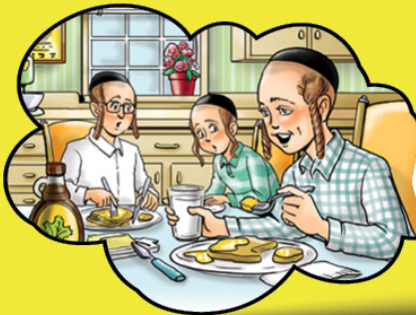
על זה נדבר בעז"ה בשבוע הבא...

בינתיים תחשב על מה שקראת!

שבת שלום - משלם

שו"ת משולם

הלכה לשלחן השבת

חזקי: "אתם האחים שלי, אז אני רוצה לגלות לכם מה קרה היום בכתה עם שמוליק..."

שמוליק: "אם יש בספור הזה דברי נגא, אז גם לאחים אסור לה לספר אותו..."

האסור לספר לשון הרע כולל גם את האחים והאחיות ויתר בני המשפחה, שגם להם אסור לספר!

קומיקס
בהמשכיםסודות
במגרש החיים

כתבה: ש. רוזנשטיין | איור: יוספי יוסף

תקציר: לאחר שאיציק צועק על משלם, משלם מודה על האמת ומתנצל, כמו שאורי הפליץ לו. איציק חש שלא בנוח עם גלוי הלב של משלם ומתחיל לרחם עליו. הוא מרגיע אותו, ובלם מסבכים שעוד ימצאו דרך לתפן את כיה שנקרה.

המשך יבוא בעד'ה

לקבלת העלון
להפצה בבית הכנסת
חינו: 02-5379160 שלוחה 0

רוצים לשמע יותר על משלם וחבריו, ועל תילי היצר הרע המסכים? **הכנסו לקו חברים 072-337-2212 שלוחה 34**